

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatele **M. H.,** zast. Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2003, č. j. 55 Az 410/2003 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 3. 2001, č. j. OAM-59/VL-07-02-2001, nebyl stěžovateli udělen azyl dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), neboť důvodem pro podání jeho žádosti byly problémy se soukromými osobami. Zároveň bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

K rozkladu stěžovatele bylo napadené rozhodnutí Ministerstvem vnitra (dále jen „správní orgán") potvrzeno a rozklad byl zamítnut rozhodnutím ze dne 4. 10. 2001, č. j. OAM-513/AŘ-2001.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 15. 11. 2001 žalobu, ve které uvedl, že nesouhlasí se zamítnutím žádosti, protože správní orgán porušil ustanovení správního řádu

specifikovaná v žalobě, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele a tato skutečnost bránila po více než 90 dnů vydání rozhodnutí ve věci, Krajský soud v Brně napadeným usnesením vydaným dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), ve spojení s § 33 zákona o azylu, řízení zastavil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že nesouhlasí ze závěrem soudu, že nebylo možno zjistit jeho pobyt, když ještě v srpnu roku 2003 fakticky bydlel v Brně, Veletržní 7, a i poté, co se odstěhoval, měl s pronajímatelkou bytu úmluvu, že mu bude předávat veškerou poštu. Dále namítl, že se soud v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s otázkou, zda skutečně nebylo možno místo jeho pobytu zjistit.

Ze soudního spisu, který byl soudu předložen, je zřejmé, že v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uvedl stěžovatel jako svoji adresu pro doručování “J. s. r. o., ubytovna R. 5, B.“. Soudu se však na tuto adresu dne 18. 4. 2002 nepodařilo doručit výzvu, proto přípisem ze dne 20. 9. 2002 požádal správní orgán a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie o sdělení místa posledního známého pobytu stěžovatele. Oba správní orgány shodně uvedly jako poslední známou adresu stěžovatele adresu v B., R. 5. Dne 4. 12. 2002 však zaslal stěžovatel soudu přípis, na jehož obálce byla u jeho jména uvedena adresa B., V. 7. Na tuto adresu se však dne 18. 4. 2003 nepodařilo soudu doručit výzvu, když tato byla vrácena zpět z důvodu, že nebyla vyžádána. Na stejnou adresu se soudu nepodařilo doručit ani další zásilky ze dne 23. 6. 2003 a ze dne 1. 9. 2003, kdy zásilky opět nebyly vyžádány. Dotazem na Policii České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oddělení cizinecké policie Brno-město, ze dne 1. 10. 2003 soud zjistil, že stěžovatel byl přihlášen k ubytování od 25. 11. 2002 na adrese B., V. 7, od tohoto data se nedostavil a neohlásil jinou adresu ubytování.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z obsahu předloženého soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel podal dne 15. 11. 2001 u Vrchního soudu v Praze žalobu. Od této doby se soudu, a to jak vrchnímu, tak i Krajskému soudu v Brně, kterému byla věc postoupena, nepodařilo stěžovateli doručit žádný přípis, přičemž oba soudy vynaložily nemalé úsilí na zjištění místa tehdejšího pobytu stěžovatele. Stěžovatelova součinnost při soudním řízení se omezila pouze na občasné převzetí písemností

přímo u soudu či na zaslání přípisu soudu. Třebaže při každém takovémto styku stěžovatel vždy uvedl svoji adresu, písemnosti na ni soudem zaslané nikdy nebyly vyžádány. Z ust. § 33 zákona o azylu je zřejmé, že soud zastaví řízení, jestliže nelze nejméně po dobu 90 dnů zjistit místo pobytu žadatele a tato skutečnost brání rozhodnutí ve věci. Z výše uvedeného je zřejmé, že podmínky dané soudu zákonem o azylu byly splněny, neboť mezi podáním žaloby a vydáním napadeného usnesení uplynula lhůta ke zjištění místa pobytu stěžovatele mnohem delší než zákonem stanovená. Námitka stěžovatele, že měl dohodu s pronajímatelkou bytu, která mu měla vydávat všechny zásilky, je irelevantní, neboť je pouze věcí stěžovatele, jakým způsobem si zajistí přebírání zásilek od soudu. Podstatnou je pouze ta skutečnost, že i přes opakovanou snahu soudu nebylo v průběhu řízení zjištěno místo jeho pobytu. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že se soud nevypořádal s otázkou, zda skutečně nebylo možno zjistit místo pobytu stěžovatele, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se soud dotazoval na cizinecké policii České republiky, doručoval na udané adresy, ale zásilky nebyly stěžovatelem opakovaně vyzvedávány.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 3. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu